620.662

A'

NEMES MAGYAR

DÁMÁKHOZ,

ÉS

KIS ASZSZONYOKHOZ

SZÓLLÓ

VERSEK,

MELLYEKET

Egy meg változhatatlan buzgó ſzívvel bíró

HAZAFI,

a' most közelebb történt

VÁLTOZÁSOKRA

nézve a' meg nevezett

SZÉP NEMNEK

mulatſágára, és gyönyörködtetésére

ki botsátott.

POZSONBAN, és KOMÁROMBAN,

SIMON PÉTER WÉBER költségével, és betüivel. 1790.

520662

Gyenge szellők lengedeznek,
Lebeg zöld ág' levele;
Hűs árnyékok enyhítenek,
Szépen zúg a' tsermelye.

Szépek itt is a' virágok,
Mosolyognak kertünkben,
Vagynak itt is szép LEÁNYOK,
Vagyon érzés szívünkben.

Révai.

M. AKADÉMIAI KÖNYVTÁRA

Múzsám! Szakoltzának hadd el most Vidékét,
Fejér hegyek alatt fekvő Megyei réſzét,
Az ugró Tótoknak lakását, és féſzkét,
Esméred mindenkép' immár ennek népét.

Repülj gyorsan beljebb a' Magyar Hazába,
Minden Helységébe, minden Városſába,
Menj Hertzegek', Grófok', 's Bárók' Kaſtélyjába,
Nemesség', 's Városi Polgárok' házába.

Vesd mindenütt ſzemed' Hazánk' ſzép Nemére,
Kegyes terméſzetnek az ő Remekére,
Tekínts mindeniknek testére, fejére:
Fogod vélni nézel a' napnak fényjére.

Most Tavaſz van, tőle minden újjúlást veſz,
Mert az terméſzetben új munkálódást teſz,
Azért minden állat ſzebb, frisebb, 's vígabb leſz,
A' kígyó is régi böriből ki vetkez.

Érkezvén Tavaſzſza drága Nemzetünknek,
El múlt komor tele ſínlődő ügyünknek,
Rózsát nyit hajnala régen várrt Egünknek,
Tsirázik zsengéje el múlt víg kedvünknek.

Nem tsak Ibolyákat látunk a' kertekben,
Nem tsak Kükürtsöket a' kopár mezőkben,
Nem tsak új levelit a' fáknak erdőkben,
Hanem közönséges változást mindenben.

Úgy van, mert tekíntsél most minden Dámára,
Akár Várasbéli Polgárnék' ſzámára,
Ezeknek hajadon, 's kisebb Leányjára,
Vonta öket tavaſz a' régi rámára.

Nem látſz Theátrumra illő kalapokat
Fejeken: rút ketretz formájú Búbokat,
Nem látol *alla Türk* épült Turbányokat,
Sem *alla Vaſzhington* halmazott Tornyokat.

Nintsen

Nintsen most *Karakó*, *Frak*, *Furó* a' tagján,
Nem tsüggnek *Bufányok*, mint dobok' óldalán,
Barát nagy *Kaputz* is nem fekſzik a' vállán,
Nem függ nyírott haja félig a' homlokán.

Hanem Fő -- Fő -- Fő -- de: Ímé nem ſzóllhatok;
Mert öröm könyveket ſzememből húllatok,
Jó, hogy árja miatt így is dadoghatok:
Fő -- Fő -- óh ſzívemen fent ható ſzózatok!

Apad már örömöm özöne ſzívemről,
Ennek ſúlyos terhe hanyatlik nyelvemről,
Szóllok hát Hazánkban élö ſzép Nememről,
Szóllok: mert tartozom, hogy ſzólljak Véremről.

Magyar Fökötöje van minden Dámának,
Avagy ſarkát éri vége Fátyolának,
Gyöngyös párták fején ezek' Leányának,
Reſzketök, arany lántz ékei hajának.

Egygyikének ſintsen petzkes *Verdigályja*,
Dombos ſarotskájok a' ſzoknyát meg álja,
Vállokat ha Szabó varni jól találja,
Van é ſzebb teremtés? bár minden vizsgálja.

Bé hajlott derekok úgy áll, mint az káva,
Bezzeg! mint *Schaketli*, ez nem ollyan gyáva,
Hanem ſzép, mint farkát ki terjeſztő Páva,
Nem mutat illy ſzépet ſem Indus, ſem Jáva.

Szép gyenge karjait Bíbor bodorítja,
Alabastrom nyakát Gyöngy, Gyémánt ſzorítja.
Melyjének dombjait ſzint' azzal borítja,
Márvány ſzíveket is magához hódítja.

Félig arany retzés kamuka ſzoknyája,
Arany virágokkal van elő ruhája,
Gyöngyös Párta övök módos a' formája.
Arpádnak is így járt kedves Etelkája.

Hogy ha rövid mentét vészen a' testére,
Kótsag tollas bársony ſsákót teſz fejére,
Karmazsin tsizsmát húz lába gyengéjére:
Bellónát, Amazont látſz nézvén képére.

Tekíntsd az idegen Dámát, 's Aſzſzonyokat,
Kik *Angléſzt* viselnek, avagy is *Szakokat*,
Palatindlit, *Krézlit*, és más *Flink flankokat*,
Szólljál igazſágot meg látván azokat;

Hason-

Hasonlíthatod é azokat ezekhez?
Azok' öltözetét ezen öltözethez,
A' panyolaságot jól álló rendekhez,
Nem villával hányt ez; van öntve testekhez.

Óh Hazánkban nevelt kegyes Bálványkáink,
Tátrán, Fátrán, Mátrán legelt Báránykáink,
Mí Magyar Dámáink, kedves Leánykáink,
Egy féſzekben velünk ki költt Galambkáink.

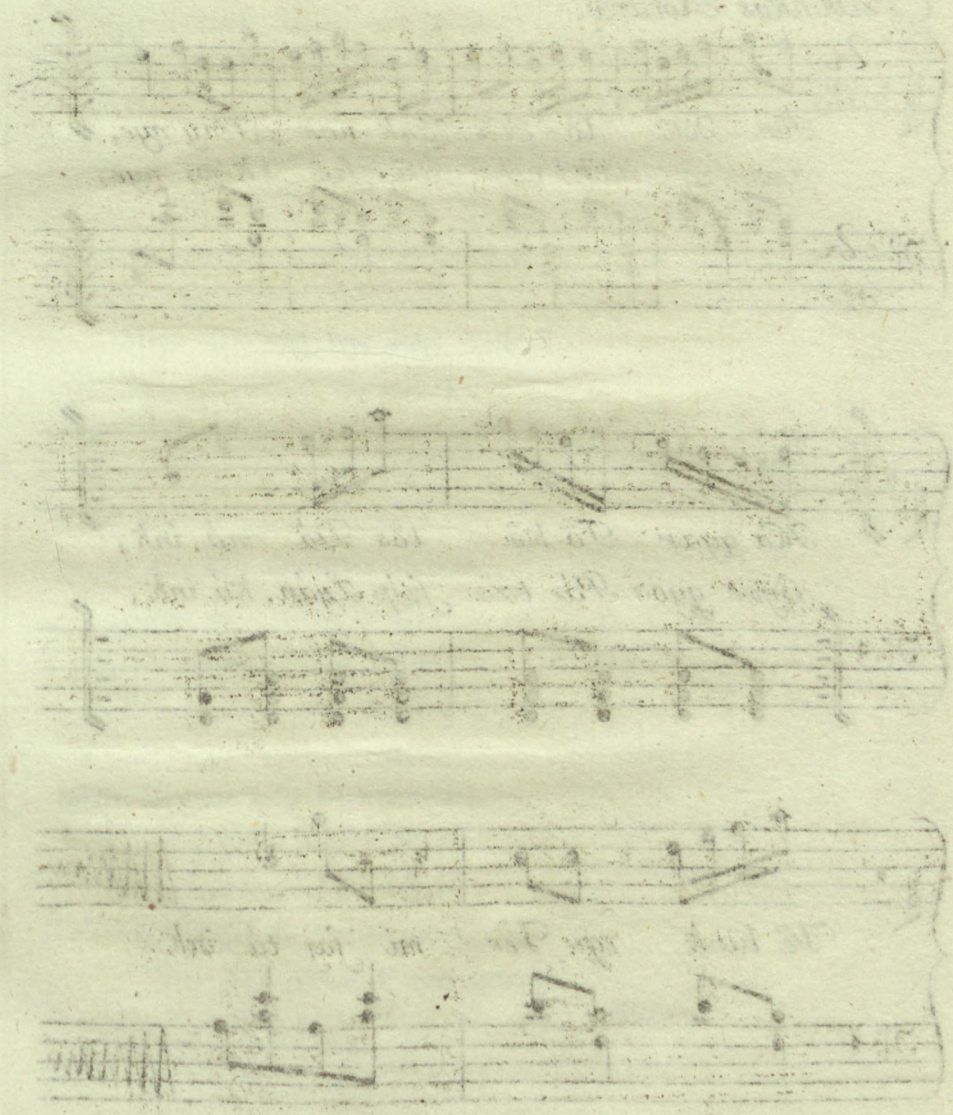
Tí meg érdemlitek, hogy tüzek égjenek,
Mellyekre ſzüz *Veſztàk* ſzent temjént hintsenek,
Áldozatot Nimphák, és Múzsák tegyenek,
És Neveitekre innepet üljenek,

Ditsöség' Oſzlopa néktek emeltessen,
Arra Tí Nevetek mind ki metſzettessen,
Borostyán koſzorú felikbe tétessen,
Fámától Nevetek Égig hírdettessen.

Parnassus' Múzsái hogy muzsikáljanak,
Faunus, Driadesek vígan tántzoljanak,
Orpheus, Arion hogy furogláljanak,
Sirenek Múzsámmal ekkép' danoljanak.
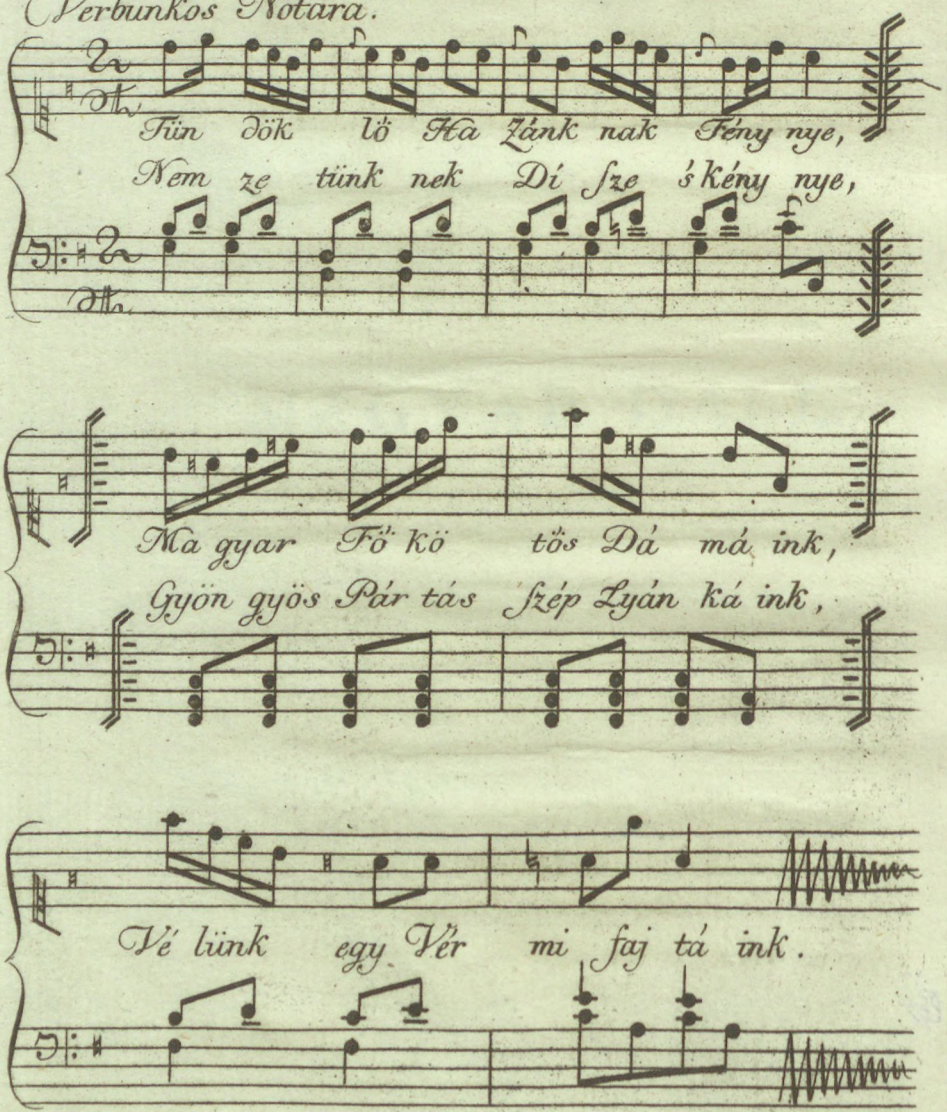
Ma-

MAGYAR DALL.

Magyar Dall.

Verbunkos Nótára.

Tündöklő Hazánknak Fényje,
Nemzetünknek díſze, 's kényje,
Magyar Főkötős Dámáink,
Gyöngyös Pártás Lyánkáink,
Vélünk egy vér mi fajtáink.

2.

Nintsen Cziprus Szigetjébe,
Szebb virág Vénus' kertjébe,
Mint Tik vagytok ſzép Alakok,
Angyalt képző ábrázatok,
Isten Aſzſzonyi rajzatok.

3.

Tiéd ſzívem édes kintsem!
Ennél drágább ſemmim nintsen,
Abba égő tüzet hintel,
Ha katsintva rám tekintel,
Elég tsak ha újjal intel.

4.

Hajja Magyar ſzép Menyetske!
Szép, mint piros begyű fetske,
Tsótsi ſzívem dűlj ölembe,
Nyúgodjál én kebelembe,
Jaj! olvadok melegembe.

Érdemletek is Tí minden ſzeretetet,
Mert elő vettétek azon öltözetet,
Mellyel Öseitek fedezték testeket,
Mind addig, a' meddig ki adák lelkeket.

Valameddig Tí az idegen ruhákat
Viseltétek holmi entzen bentz tzundrákat,
Nem esmérte Világ a' Magyar Dámákat,
Hanem ſzemélyekben annyi áll artzákat.

Töröknek, Tatárnak, 's Persa' Felesége,
Idegen köntösnek meg hitt ellenſége,
Honnyának köntöse azoknak ſzépsége,
Az ő tulajdona, az ő ékessége.

Múzsám is egyedűl abban kevélykedik,
Hogy Isten Magyarnak teremté, kérkedik,
Magyar köntössében kivált gyönyörködik,
Pajtássán idegent látván törekedik.

Szólljál hát végtére, Múzsám Dámáinkhoz,
Szólljál mind Nemtelen, 's Nemes Leányinkhoz,
Esedezz, borúljál ezek' lábaihoz,
Öſzve tett kezekkel járúljál azokhoz.

Mivel

Mivel e' Világba azt minden Nemzetſég
Vallja: hogy a' Magyar öltözet olly ſzépség,
Mellyből is ki tetſzik nem tsak az ékesség;
Hanem Méltóság is, és különös Felség.

Kérjed öket, többé hogy ne változzanak,
Mostoha Módiknak ök békét hadjanak,
Magokból Maskarát hogy ne formáljanak,
Ki nevetésekre okot ne adjanak.

Soha Fejeikhez ne nyúljon a' Frizér,
Ennek Fürtözése Magyar föhöz nem fér.
Ne kortsoskodjanak, mert a' ſemmit ſem ér,
Halálig buzogjon bennek a' Magyar vér.

Mutassák meg ök is hogy állandósággal
Bírnak; és tellyesek Haza buzgósággal,
Magyarok ruhában, ſzívben valósággal.
Nem gondolnak ſemmit holmi díbdábsággal.

Ha valamellyike közülök változna,
Idegen ruhával újra takarkozna,
Ez fertelmességre másokat is hozna,
És nagy botránkozást Hazánkba okozna:

Kívánj Múzsám! áldást illyennek fejére,
Hogy rüh, fekély ſzálljon ő gyenge testére,
Veres hangyák féſzket rakjanak melyjére,
Kígyók *Braſzilétek* légyenek kezére.

Patkányok elljenek a' két bufányjába,
Szálgáljon Denevér vitorlás búbjába,
Rajzanak Darázsok terepék ſzakjába,
Kössenek a' pókok hálót Sinyónjába.

Mert olly *Renegata* Hazánknak ſokat árt,
Példája Dámák közt tenne tetemes kárt,
Illyennek a' Mennykő tégyen éltére zárt,
Lelkéért el mondom ſzáz nyóltzadik Zsóltárt.

Kőltek a' Mórva Vize partján
Sz. György Havának 20-dik napján 1790-dik Eſztend.

MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA KÖNYVTÁRA BUDAPEST